

[Camre.]

Jeg skal på socialdemokratiets vegne anbefale lovforslagene til hurtig gennemførelse.

Fanger: Det konservative folkeparti anbefaler disse tre lovforslag.

Jens Frandsen: Jeg skal også på venstres vegne anbefale de tre forslag til vedtagelse.

Svend Haugaard: Det radikale venstre kan anbefale de tre foreliggende lovforslag.

Vivike: Jeg kan henvise til, hvad jeg sagde den 12. december om lovforslagene. Vor stilling er uforandret.

Kai Moltke: Da det drejer sig om en udvidelse af lovgivning til Grønland, kan også jeg på mit partis vegne tilsiige støtte til lovforslagene.

Rosing: De tre lovforslag, der er til behandling i dag, er genfremsættelser. Som der står i bemærkningerne, og som man selv kan konstatere, er der ikke indføjet ændringer, hvorfor jeg for ikke at komme med gentagelser henviser til mine korte bemærkninger til de foreliggende lovforslag under første behandling i december i fjor.

Jeg vil blot sige, at disse lovforslag er nødvendiggjort af udviklingen i Grønland, hvor bank- og sparekassevirksomhed allerede er en realitet og må underkastes de samme love, som man har her i det øvrige rige. Jeg vil derfor anbefale lovforslagene igen til hurtig behandling i det høje ting.

Handelsministeren (Knud Thomsen): Efter at nu samtlige partiers ordførere og hr. Rosing kort, men effektivt har sagt ja til disse lovforslag, skal jeg lige så kort sige tak for denne første behandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagenes overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Ønskes der udvalgsbehandling? (Ophold). Da det ikke er tilfældet, går lovforslagene direkte til anden behandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om Danmarks erhvervsfond.

(Lovforslaget (nr. 16) findes i tillæg A. sp. 275, fremsættelsen i tidenden sp. 209).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Jørgen Peder Hansen: På socialdemokratiets vegne kan jeg anbefale lovforslaget. Vi vil medvirke til en hurtig og saglig behandling her i tinget. Erhvervslivets trivsel og vækst har altid ligget socialdemokratiet stærkt på sinde. Denne erhvervsvenlige indstilling er ved talrige lejligheder kommet til udtryk her i tinget, når lovgivningen vedrørende erhvervsforhold har været til behandling.

Lovgivningen vedrørende Danmarks erhvervsfond anser vi for at være en meget betydningsfuld lovgivning, som socialdemokratiske regeringer ved adskillige lejligheder har søgt og også fået bred og almindelig tilslutning til. Omfanget af lovens anvendelse siger os helt klart, at eksporterhvervene baserer en stor del af deres virke og foretagssomhed netop på de under loven foreliggende muligheder vedrørende ydelse af bistand til eksportfremmende foranstaltninger og ydelse af egentlige sikringer i forbindelse med eksport, der anses for særlig risikobetonet. I en tid, hvor de store markedsdannelse i verden ikke blot frembyder muligheder, men også store udfordringer til erhvervslivet, er det væsentligt, at eksportfondens midler er tilstrækkelige.

Anmodningen om forhøjelsen på 1 milliard kr. baserer sig på en anmodning fra eksportkreditrådet, der særlig henviser til de store træk på fonden som følge af store ordretilgange til vore skibsværfter. Jeg vil gerne spørge handelsministeren, om dette alene er motiveringen, eller om rådet over for handelsministeren har angivet udsigterne mere specificeret både på kortere og længere sigt for dansk eksport, som må forventes henført under ordningerne. Jeg vil være tilfreds med en forklaring herom i et udvalg, eventuelt en skriftlig besvarelse der.

Mit parti kan altså medvirke til lovforslagets gennemførelse, men vil gerne se på, om tempoet for udvidelse er det rigtige. Der

[Jørgen Peder Hansen.]

kan måske være behov for allerede nu at gå højere til vejrs.

Stetter: Det indenlandske marked har i lange perioder været et forholdsvis let marked at sælge på. Købekraften og købelysten har været stor, og fremstillingsvirksomhederne har ofret megen opmærksomhed på at forsyne netop dette marked. I det omfang det lykkes at tilpasse efterspørgsel og produktion til hinanden, vil fremstillingsvirksomhederne også få en større tilbøjelighed til at søge deres overskudsproduktion afsat på eksportmarkederne. Alt andet lige må vi derfor forvente et pres på statens garantier og kautioner for eksportleverancer, og af denne grund og også af de grunde, som handelsministeren nævner i sin fremsættelsestale og i bemærkningerne til lovforslaget, kan vi anbefale, at man hæver beløbsrammen fra de 4 milliarder kr. til 5 milliarder kr., og vi har ingen betænkeligheder.

Vi kan som sagt anbefale tinget at gennemføre dette lovforslag, og vi vil også medvirke til en hurtig gennemførelse.

Jens Peter Jensen (Sorø amt): På venstres vegne kan jeg uden ledsagelse af et national-økonomisk foredrag anbefale forslaget til hurtig og velvillig behandling og gennemførelse i tinget.

Dagmar Andreasen: På det radikale venstres vegne kan jeg give fuld støtte til, at det foreliggende lovforslag bliver gennemført.

Erhvervsfonden har jo 3 formål, dels forsikring over for eksport, dels kaution over for driftskapital til gennemførelse af eksporten, dels udsendelse af eksportstipendiater. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at det især er kaution for driftskapital, der har været grunden til, at man nu må forhøje fonden fra 4 til 5 milliarder kr. Handelsministeren siger forsigtigt i sin fremsættelsestale, at det ikke alene skyldes en ud-

videlse af eksporten, men også et øget behov for finansiering på grund af kreditstramningen.

Det er ganske glimrende, at vi har denne lov til at hjælpe de eksporterende virksomheder, så de ikke af mangel på likviditet hindres i at eksportere. Jeg er bare bange for, at kendskabet til loven ikke er stort nok. Jeg tror, der findes mange mindre og middelstore virksomheder, der hverken er klar over, at de kan få finansieringsbistand, eller hvilken bistand de kan få gennem eksportstipendiaterne. Jeg vil derfor gerne spørge handelsministeren, om det ikke var muligt, at man kunne pålægge bankerne at orientere deres kunder. Det finder ikke sted i særlig stort omfang. Og måske ville det være en god idé, hvis handelsministeren kunne få lov til at lave en fjernsynsudsendelse om de muligheder, der åbnes for erhvervslivet her. Loven administreres af eksportkreditrådet, der har udgivet en ganske udmærket pjece, men man skal jo kende til pjecens eksistens, for at man kan spørge efter den. Der er mange virksomheder, der kæmper for at skaffe tilstrækkeligt med driftskapital, og hvis de blev klar over, at når det drejer sig om eksport, behøvede de ikke at mangle, lå der her en spore til, at man gjorde mere ved eksporten, ligesom jeg tror, at allerede eksporterende virksomheder, som finansierer deres eksport på traditionel måde, kunne se en mulighed for udvidelse.

Det fremgår af pjecen, at ansøgere om eksportkredit skal fremlægge 3 års regnskab, men samtidig lægger man vægt på firmaernes egenkapital. Her vil jeg gerne spørge handelsministeren: kan det betale sig for samfundet, at man stiller nogen videre krav til egenkapital, hvor det drejer sig om eksport, når et firma i øvrigt har bevist sin indtjeningsevne? Det vil jo fremover især for enkeltmandsejede virksomheder blive meget vanskeligt at konsolidere sig i takt med en stigende udvikling af firmaet, fordi beskatningsreglerne er blevet så hårde. Og jeg er bange for, at det for ofte vil blive unge og initiativrige, men ret kapitalfattige ansøgere,

[Dagmar Andreassen.]

som vil blive hæmmet i at få disse lån, fordi man stiller for strenge krav til egenkapital. Spørgsmålet er, om man ikke bare kan tage en lidt større præmie, hvis sikkerheden ikke er for stor. Det gør man jo bl. a., når man brandforsikrer, så tager man mere for et træhus, end man gør for et stenhus.

Jeg vil også gerne spørge handelsministeren, om man har noget talmateriale, der modbeviser mit synspunkt her og at risikoen altså er for stor, hvis ikke man stiller krav til egenkapitalen. Mange gange er det efter min opfattelse en egenkapital på papiret. Det drejer sig ofte kun om, at man ejer nogle gamle, måske ikke særlig hensigtsmæssige bygninger, der ikke er ret meget værd, hvis indtjeningen svigter.

I øvrigt synes jeg, at man i et udvalg bør drøfte, om statsgarantierne kunne stilles over for udenlandske pengeinstitutter, så eksportørerne direkte kunne nyde godt af billigere lån i udlandet. Lånoptagningen i udenlandske banker praktiseres jo i øjeblikket i henhold til valutacirkulærets § 13 af importerende og eksporterende virksomheder. Det er bare en ordning, som af forskellige grunde er forbeholdt de store, og hvorfor skulle man ikke give små og middelstore virksomheder den samme chance?

Det radikale venstre har grund til at udtrykke tilfredshed med den gavn, som fonden hidtil har gjort, og bemærkningerne er kun fremsat i håb om, at den kan komme til at gøre endnu mere gavn, ved at kendskabet til loven bliver større, og ved at staten påtager sig en lidt større risiko. Vi har jo motiver nok til at fremme eksporten.

Poul Dam: Det foreliggende lovforslag er jo et led i en snart lang række af forslag, hvorved det oprindelige beløb fra 1960 er blevet forhøjet, og man kunne måske spørge, om der ikke var mulighed for at finde en anden formulering, således at beløbet nogenlunde automatisk kunne følge i takt med det stigende behov. Alene som følge af pristigninger, men også som følge af eksportens stigning må der jo år efter år blive brug for større beløb til dette formål.

Vi har ikke noget imod forøgelsen, men vil gerne benytte lejligheden til at spørge handelsministeren, om der kan siges noget om eksportkreditfondets afslag, altså ikke alene

om de garantier og kautioner, der faktisk gives, men også om de afslag, der gives. Man har en gang imellem indtrykket af, at eksportører, som ønsker at udvide eksporten til nye handelspartnere — og det kan både være udviklingslandene og lande i den socialistiske blok, som vi traditionelt ikke har haft så meget handel med — møder særlig store vanskeligheder, og det må efter min mening anses for at være meget uheldigt, hvis det er tilfældet. Jeg ved ikke, om handelsministeren kan svare på det her, men ellers skulle der være mulighed for at få oplysningerne frem i det udvalg, som jeg håber vil blive nedsat.

Kai Moltke: Lovforslaget er jo en gang på gang, som vi før har beskæftiget os med, og jeg kan på forhånd sige, at jeg stiller mig ganske overordentlig velvilligt til den forhøjelse, som her finder sted.

De eneste bemærkninger, som jeg kunne ønske at få frem fra handelsministeren, er ikke så meget til fordel for mennesker her i tinget som for folk udenfor. En hævning af en sådan fonds størrelse fra 4 til 5 milliarder, hvor oven i købet samtlige folketingets partier er enige, kunne vel over for befolkningen blive understreget, hvis man samtidig oplyste, hvilke konkrete tab og udgifter staten har haft på de pågældende kreditter i den pågældende periode, for man skulle jo nødigt have en forestilling om, at der nu bevilgedes 5 milliarder til sådanne formål. Derfor tror jeg, handelsministeren vil gøre klogt i at give en oversigt over de faktiske udgifter ved denne virksomhed; det gælder jo først og fremmest kaution, statsgaranti osv.

Samtidig er der spørgsmålet om den fremtidige udvidelse af eksporten. Det er uden tvivl noget, som er aktuelt, og som bør fremmes i særlig grad. Det fremkaldte jo i december fra mit partis side et forslag. Man mente, det ville være klogt at skaffe særlige fonds til at sætte industrier i stand til at eksportere i stadig højere grad, d. v. s. gennem selektive lån til sådanne virksomheder til en særlig gunstig rente. Særlig på skibskreditområdet har fonden jo i forvejen gjort store fremskridt.

Det andet er, om man under denne lov udnytter markederne i tilstrækkelig grad ved, at man ikke har tomme områder, hvor-

[Kai Moltke.]

til der i og for sig kunne eksporteres mere, men hvor gammel praksis, som jeg ikke håber den nuværende regering er bundet af, på visse områder har lagt visse hindringer i vejen for at udnytte eksportmulighederne fuldt ud. Jeg skal her igen fremdrage de 3 eksempler, som jeg selv har haft at gøre med i min egenskab af tidligere medlem af de udvalg, som blev nedsat her. Det drejer sig om ting, som netop skulle have en særlig interesse for skibsbranchen.

Vi har jo det tragikomiske eksempel, at på et tidspunkt, hvor værfterne begyndte at true med at lukke osv., kom der bestillinger fra et land som Cuba, om de kunne få 6 køleskibe. De fik virkelig ét, fordi det blev bestilt af Bulgarien i Bulgariens navn og videresolgt til Cuba. Men salget af de andre 5 køleskibe strandede på den stramme politik; man ville ikke give normal eksportkredit som på andre områder. Siden da har vi jo haft episoden med eksportkredit for mejerimaskiner, hvorom der blev rettet en mindre formel henvendelse til regeringen, og hvor svaret var det samme negative. Endelig har vi her fra den sidste tid spørgsmålet om de 30 fiskertrawlere, som Cuba også er interesseret i.

Jeg vil gerne spørge: vil man fortsat stille sig negativt over for mulig eksport — og muligvis stor eksport — til sådanne områder på grund af specielle forhold, når restriktioner ikke i samme udstrækning praktiseres af førende NATO-lande som Frankrig og England eller et anneks af NATO som Spanien? Jeg tror, det ville være rart at få at vide, hvor man står i sådanne konkrete tilfælde. Leverancer af trawlere er f. eks. i særdeleshed noget, som ikke alene vedrører de større, men også de små værfter landet over, og jeg kan ikke tænke mig andet, end at det ville gavne beskæftigelsen, om man udvidede eksportkreditterne til at gælde et sådant område. Så vil man måske sige, at der er vanskelige betingelser for handelsudveksling, ganske bortset fra USAs pression med et land som Cuba, fordi vi ikke ved, hvad vi skal indføre for pengene. Jeg kan ikke lade mig overbevise af det argument, som undertiden er blevet fremført, for hvis vi ser på handels- og betalingsbalancen med et land som Brasilien, som

blot befinder sig i en noget anden lejr, forekommer det mig, at vi herfra har så negative erfaringer, at man i alle tilfælde roligt kunne sidestille Cuba med Brasilien — og hvis man har noget at indvende mod styreformene, kan jeg da ikke tænke mig, at det, lad os sige meget autoritære styre, der findes i Brasilien, skulle være os nogen særlig opmuntring til at favorisere dette land.

Jeg skal som sagt med glæde støtte det foreliggende lovforslag. Men jeg kunne ønske opklaret noget mere om følgende punkter: hvad er statens faktiske udgifter ved fonden? Hvor har man måttet gribe ind og udbetale kontante summer, siden vi reviderede loven sidst for godt et års tid siden? Hvordan ligger det med administration af eksportkreditens regler over for forskellige lande, hvor der uden tvivl findes muligheder for en hurtig hævelse af eksporten?

Handelsministeren (Knud Thomsen): Jeg takker også her for velvillig behandling fra samtlige ordførere, og jeg skal med glæde i det udvalg, som jeg forstår bliver nedsat, komme med de ønskede supplerende oplysninger i den udstrækning, dette er muligt.

Til hr. Jørgen Peder Hansen vil jeg gerne sige, at vi sikkert vil kunne give yderligere oplysninger ud over, hvad der er oplyst i fremsættelsestalen, om den vægt, skibsleverancer og andre varegrupper hver for sig har, og ligeledes kan vi naturligvis i udvalget forsøge at finde frem til en vurdering af, hvad den almindelige stigningstakt måtte indebære.

Til fru Dagmar Andreassen vil jeg gerne sige, at jeg tror nok, at alle, som overhovedet kunne tænkes at have interesse for at benytte sig af eksportkreditrådets virksomhed, er orienteret; men kan jeg bidrage til, at bankerne orienterer deres kunder, eller endog tale i fjernsynet om emnet, skal jeg gerne undersøge mulighederne for dette.

Jeg vil yderligere gerne tilføje, at man jo aldrig må glemme, at eksportkreditrådet foretager sin vurdering af alle engagementer ud fra rent forretningsmæssige principper — man vurderer. Når virksomheder — og det kan jo både være kreti og pleti — ønsker en garanti fra eksportkreditrådet, er det ganske rimeligt, at de skal komme med

[Handelsministeren.]

deres regnskaber — det må de også gøre, hvis de kommer i en bank — og naturligvis indgår også egenkapitalen i en vurdering af ansøgerens almindelige status, uden at begrebet egenkapital i og for sig må tages som en målestok i sig selv; den sammenholdes med andre forhold. Er den forretningsart, man skal gå ind i, særdeles risikofyldt og egenkapitalen omvendt nede på et minimum, må man tænke sig lidt om, inden man går ind i dette særlig risikofyldte engagement. Om der findes materiale vedrørende vurderingen af denne egenkapital, skal vi se på, og jeg skal i så fald komme med oplysninger under udvalgsarbejdet.

Ligeledes skal jeg se på muligheden for at yde garantier ved lånoptagelse i udenlandske banker. Fru Dagmar Andreasen var inde på, at der her var forskel mellem store og små. Det er der ikke; det er under Nationalbankens myndighed at bestemme, om privat lånoptagelse i udlandet kan finde sted; og som man ved, er dette ud over statslån i de senere år, mig bekendt i alt fald, stort set begrænset til kommuner og elektricitetsværker.

Hr. Poul Dam tangerede emnet automatisk stigning. Man var i det høje ting for en del år siden under behandlingen af et tilsvarende rammeudvidelsesforslag netop inde på dette, idet den daværende handelsminister var kommet med den tanke, at beløbsrammen skulle kunne hæves med tilslutning fra finansudvalget. Men jeg erindrer fra den tid, at samtlige ordførere fra alle partier gik imod det, fordi, som jeg tror hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) udtrykte det ved den lejlighed, folketinget er den bevilgende myndighed; der er intet over, intet ved siden af folketinget, og vil vi ikke skyde det til side, er der jo ingen anden automatik.

Jeg vil gerne forsøge at give oplysninger under det kommende udvalgsarbejde om eksportkreditrådets afslag. Jeg forstod hr. Poul Dam på den måde, at det naturligvis ikke drejede sig om de selektive afslag, der grunder sig på en given ansøgers økonomiske stilling, for det kan vi ikke give oplysning om i et udvalg — det er for så vidt forretningshemmeligheder — men at det mere drejede sig om, hvorvidt der var anledning til for eksportkreditrådet at se på nye mar-

keder. Jeg skal undersøge, hvordan det ligger, og forsøge at give oplysninger også om dette område.

Hr. Kai Moltke, der var velvillig, var ligeledes inde på, om man gjorde det ved nye markeder, man kunne, og deriblandt nævnedes hr. Kai Moltke naturligvis Cuba, som jo har været inde i billedet. Jeg skal indrømme, at jeg absolut er mest tilbøjelig til at holde mig til, at eksportkreditrådet skal træffe sine afgørelser alene ud fra den handelsmæssige risiko, der er forbundet ved sådanne engagementer, og den har man altså i de nævnte tilfælde øjensynlig anset for at være betydelig.

Også tab og udgifter vedrørende administrationen kan naturligvis oplyses i den udstrækning, det ikke måtte være oplyst i eksportkreditrådets årsberetning. Det ligger naturligvis således, at præmierne giver indtægter, og at en del af engagementerne giver tab. Over en årrække har der været et nettooverskud i denne henseende — et nettooverskud, som har været aftagende, fordi man simpelt hen gradvis har reduceret præmierne for garantier og kautioner. Man kan altså komme til det punkt, hvor man i normale regnskaber ligger med et minimalt overskud eller i visse år endog underskud, såfremt en sådan politik føres. Men der er i årenes løb opstået ikke uvæsentlige overskud, som er ført over til Danmarks erhvervsfond.

Kai Moltke: Kun en kort bemærkning med hensyn til handelen med Cuba. Det forekommer mig, at man, hvis man skal undersøge mulighederne her, skulle se på den temmelig indbringende handel, som en af vore NATO-allierede, nemlig Canada, i de senere år har drevet. Det er ganske karakteristisk, at Canada i de sidste år har stået som enefor midler af et så fremragende produkt som cubansk tobak. Det er jo længe siden, vi herhjemme har talt om havannacigarer; det kan man derimod i Canada, som videreeksporterer dem til De Forenede Stater, selv om De Forenede Stater naturligvis giver dem andre varemærker — men de sælges i staterne. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at hvis vi viste samme dristighed som vore NATO-allierede Canada, England og Frankrig, ville man finde, at

[Kai Moltke.]

risikomomentet ved muligheden for en sund vareudveksling ikke var så stort, som handelsministeren åbenbart synes at tænke sig.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om hemmelige patenter.

(Lovforslaget (nr. 17) findes i tillæg A. sp. 277, fremsættelsen i tidenden sp. 211).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den næste sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om arbejdstageres opfindelser.

(Lovforslaget (nr. 18) findes i tillæg A. sp. 285, fremsættelsen i tidenden sp. 211).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Holm Tvød: Da vi den 14. december 1967 vedtog loven om patenter her i tinget, stod stadig to små lovforslag tilbage, som ikke var nået igennem. Det var lovforslagene om arbejdstageres opfindelser og om hemmelige patenter, og det er dem, handelsministeren nu har genfremsat i samme skikkelse, som de har haft de gange, vi har haft dem til behandling igennem de senere år.

Jeg kan på mit partis vegne tilsige en positiv og velvillig behandling i det udvalg, der jo stadig skal arbejde med patentlovgivningen. Jeg vil i den forbindelse gå ud fra, at den nye handelsminister er lige så forstående og velvillig, som den tidligere handelsminister var, over for udvalgets ønske om at komme til at følge udviklingen både ude og hjemme og løbende blive holdt underrettet

om den udvikling, der sker på patentlovgivningens område ude omkring, ligesom mulige ændringer i bestående forhold måtte blive forelagt udvalget. Jeg henviser i øvrigt i denne forbindelse til betænkningen fra udvalget vedrørende patentlovsforslaget.

Så vidt jeg husker, var det den nuværende handelsminister, som dengang var ordfører for det konservative folkeparti, der i særlig grad over for den socialdemokratiske handelsminister, hr. Ove Hansen, understregede, at opfyldelsen af dette ønske fra udvalget om fortsat at blive holdt løbende underrettet om udviklingen og blive taget med på råd var en forudsætning for at stemme for patentloven. Nu vil jeg gerne høre, om den nye handelsminister kan bekræfte, at hans indstilling over for udvalget stadig er den samme, sådan at han føler sig bundet af det løfte, hans forgænger har givet.

Med disse bemærkninger og under denne forudsætning vil jeg anbefale lovforslagene.

Hanne Budtz: Da det er femte gang, vi skal behandle lovforslaget om ændringer i lov om hemmelige patenter, er der vist ingen grund til at trætte det høje ting med gentagelse af, hvad der er sagt de foregående gange, ud over at bemærke, at mit parti er meget velvilligt indstillet over for lovforslaget og vil deltage positivt i udvalgsarbejdet.

Med hensyn til det andet lovforslag, nemlig forslag til lov om ændring i lov om arbejdstageres opfindelser, konstaterer jeg, at loven, der skulle have været til revision i 1965-66, hvilket spørgsmål også blev behandlet dengang, nu foreslås optaget til revision i 1971-72. For min skyld kunne det såmænd godt være senere, for vi har jo til stadighed måttet udsætte revisionen. Jeg er af den helt principielle opfattelse, at de mange revisionsbestemmelser, vi har i lovene rundt omkring, i mange tilfælde er ret overflødige; de giver anledning til spild af arbejde, tryksager og meget andet, og man kan jo godt tage en lov op til revision, selv om det ikke står i loven. Ikke mindst på dette meget specielle område synes jeg i høj grad man må følge den domspraksis, der finder sted og har fundet sted, og da den jo er meget lidt righoldig, kunne man for min skyld såmænd godt udsætte revisionen yderligere nogle år.